

► Ze houdt alleen nog contact met een paar soms nogal vreemde figuren uit de buurt.

Koesteren in het kwadraat

“Of het helemaal gezond was, kun je je afvragen”, zegt de Nederlandse glimlachend, als ze in Antwerpen is om over haar boek te praten. “En het klopt, ik ben misschien wel een extreme vrouw. Maar het was ook een heel vreemde situatie en dan ga je een soort vreemd gedrag vertonen. Ik zou het nu niet meer doen. En toch, als ik eraan terugdenk, zou ik ook niet weten hoe ik het anders zou doen. Mijn verhaal is ook niet bedoeld als een voorbeeld voor anderen. Het is wat ik heb gedaan. Iets waar ik zelf ook wel met een soort verbazing naar kijk.” De moeilijkste periode voor haar? “Dat was de eerste periode. Die waarin je denkt: ze gaat dood. Het moment waarop ik voor haar graf ging kijken, bijvoorbeeld. Dat je beseft: ik zit hier met dat kindje en straks is dat er niet meer. Het was allemaal zo verwarrend en zo dubbel. Ik denk dat ik daarom ook besloot: het enige wat ik kan doen, is wat elke moeder kan doen. Alleen deed ik dat dan in het kwadraat. Dat kindje vasthouden, koesteren, en niet meer loslaten.”

Die beslissing om Charlotte niet te laten behandelen, om toch niet tot het uiterste te gaan zoals velen zouden doen – “Je bent het verplicht” houdt iemand haar verontwaardigd nog voor – herinnert ze zich niet als een moeilijke. “Ik weet het nog als de dag van gisteren. Ik had van de ene arts al gehoord dat mijn kindje dood zou gaan, toen de andere begon over chemo. Hoezo chemo, dacht ik toen, ze gaat toch dood? Ik snapte zelfs niet zo goed waarom hij daar nog over begon.”

Intuïtieve beslissing

Wie niet wil weten hoe het afloopt met Charlotte, stopt best hier met lezen. Maar het wonderlijke van het verhaal is dat het ten dode opgeschreven kleine meisje er uiteindelijk toch door komt. Om een onverklaarbare reden verdwijnt de leukemie en blijft Charlotte leven. Net zoals Sammy, het Amerikaanse jongetje waarover Pia had gehoord, toen ze zich nog aan het voorbe-

“Het enige wat ik kon doen, was dat kindje vasthouden, koesteren, en niet meer loslaten”

reiden was op het einde. De strohalm waar ze zich aan vastklampte. Hoe kijkt ze er nu op terug? Wat is het voor haar wat er met Charlotte gebeurde? Een wonder?

“We hadden gewoon puur mazzel, denk ik in eerste instantie. In tweede instantie denk ik dat ze het heeft overleefd omdat we haar niet behandeld hebben. En weet je wat het mooie is? Níét behandelen is inmiddels het protocol voor kinderen met deze zeer specifieke vorm van leukemie. Ik sprak toevallig vorige week nog een kinderoncoloog uit Harvard in Princeton, die er mij over vertelde. Wereldwijd is het nu: we doen niks. Ik vind het wel ontroerend dat er door Charlotte nu die *wait and see approach* is, zoals ze dat noemen. Maar voor mij was het gewoon een heel intuïtieve beslissing. Ik was net bevallen, ik was nog een soort dier, heel dicht bij mijn intuïtie. En ik dacht: dat kind moet gewoon die chemo niet. Laat ze nu maar eens betijen. En nu laten ze al die kinderen betijen, terwijl die anders allemaal waren doodgegaan.”

Toch: in het boek komen enkele dokters en hulpverleners er niet echt goed uit. Wilde ze met *Charlotte* misschien ook iets vertellen over hoe mensen met kanker soms behandeld worden? “Nee, al heb ik er wel mijn ideeën over. Zo denk ik dat de medische wetenschap niet altijd de waarheid in pacht heeft. Het is ook jouw ziekte. Je moet op je hoede zijn. Jij bent de *owner* van jouw ziekte. Je moet sceptisch zijn tegenover wat ze willen doen en bij je intuïtie blijven. Stel je voor dat ik met die chemo was begonnen, dan was het met Charlotte helemaal anders afgelopen.”

“Maar begrijp me niet verkeerd: ik ben

“Een jaar lang zette ik mijn leven stil voor mijn dochter. In ruil daarvoor gaf ze mij een nieuw begin”, zegt Pia de Jong.

helemaal niet tegen de medische wetenschap. Ik ben juist voor. Ik ben blij dat ik in deze tijd leef. Goddank dat ze het allemaal kunnen weten en meten. En het laatste wat je moet doen, als je te horen krijgt dat je kanker hebt, is om niet te behandelen. Maar je hoeft wel niet altijd te behandelen tot in het extreme. Soms is het gewoon ... je tijd.”

Eeuwige twijfel

Vijftien is die Charlotte inmiddels en kerngezond. Heeft het lang geduurd voor Pia de Jong zichzelf toeliet om weer gelukkig te zijn, na die akelige tijd? “Dat is heel langzaam gegaan. Voor ik niet meer dacht: nu gaat er een kind van mij naar buiten en dat komt vast onder een auto, of er valt een